

ἔβριζεν ἀδιακόπως, « 23! αἰωνίως 23, καὶ με αὐτὸ ἐπέρασεν ἕνας χρόνος. Καὶ εἰς τὸ Μυσρόκον, καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἂν ὑπάγω, δὲν θὰ περάσω ποτὲ μου ἐμπροσθεν τοῦ ἀριθμοῦ τούτου, χωρὶς νὰ σταθῶ νὰ τὸν παρατηρήσω. Ὁμοιάζω τὸν φίλον μας Νουρεδὴν βεη τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὅστις δὲν ἐπέρα, ποτὲ τοῦ πληθύνου τοῦ Μαντωλείου τῆς Βαλιδές, χωρὶς νὰ σταυρώσῃ τὰς χεῖράς του, ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, καὶ ἀπολαυόμενος νὰ τὸ παιαπηρῇ μίαν ὥραν ὀλόκληρον. Βέβαια θὰ μ' ἐκλαμβάνῃς ὡς φαντασιοκόπον, καὶ ἴσως ἴσως ὡς τρελόν· καὶ ὅμως ὁλος ὁ κόσμος ἤμπορεῖ νὰ πιάσῃ τὸ ἴδιον. »

— Ἄν ἤξευρα, ἀπεκρίθην ὅτι δύναται νὰ ἰατρευ

θῇς ἀπὸ τὸν εἰκοστοτεριταῖον τοῦτον πυρετόν σου, θὰ σ' ἐσυμβούλευα νὰ ταξειδεύσῃς, ὡς εἶπες καὶ ὁ ἴδιος, εἰς Ἀθήνας· διότι ἐκεῖ αἱ οἰκίαι ἀριθμοὺς δὲν ἔχουν· καὶ ἐπομένως δὲν θὰ βιάζεσαι νὰ χάσῃς κάθε στιγμὴν.

— Δὲν ἔχουν ἀριθμοὺς! καὶ πῶς εὐέλτκουν οἱ ἄνθρωποι τὰς οἰκίας ἐκείνων τοὺς ὁποῖους θέλουν νὰ ἐπισκευθῶν;

— Εὐκολώτατα· ὑπόθισε ὅτι εἶσαι εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ὅτι θέλεις νὰ ἐπισκευθῇς τὸν δαίνα· κυπῆς εἰς μίαν πύλιν καὶ ἐρωτᾷς, « ἐδῶ κάθηται ὁ κύριος Κ. ; » θὰ σὲ εἰποῦν ὅχι· σὺ τότε λέγεις, εὐχαριστῶ, καὶ ἐπαναλαμβάνεις τὸν αὐτὸν κύπον, ἵην

Τὸ Μανσωλεῖον τῆς Βαλιδές.

αὐτὴν ἐρώτησιν καὶ τὴν αὐτὴν εὐχαριστίαν εἰς ὅλων τῶν οἰκίαν τὰς πύλας, ἕως οὗ ἐπὶ τέλους εὗρη ἐκείνην τὴν ὁποῖαν ζητεῖς· ὁ τρόπος οὗτος εἶναι μάλιστα καὶ ἀσφαλίστατος.

— Τί λέγεις, ἀδελφέ; ἔχουν σύνταγμα, καὶ ἀριθμοὺς δὲν ἔχουν εἰς τὰς οἰκίας των;

— Ἰσα, ἰσα, δι' αὐτὸ δὲν ἔχουν· τὸ σύνταγμα, ὅπως τὸ ἐννοοῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἶν' ἀσπονδότατος· ἔχθρος τῶν ἀριθμῶν· κἀκεῖς δὲν ἀγαπᾷ τὴ μετρημένα, ὅλοι τὰ θελουν ἀμέτρητα. Ἐν τοσοῦτῳ, αἱ μὴ ἰσημονώμεν τὸ προκείμενόν μας· αἱ ἀναβῶμεν εἰς τὴν οἰκίαν μου.